«Και ο Ιησούς προέκοπτεν εις σοφίαν, και ηλικίαν, και χάριν παρά Θεώ και ανθρώ ποις»(Λουκάς,β΄:52).

Στη πνευματική ζωή του, κάθε παιδί του Θεού, πρέπει να έχει στόχο να μιμείται τον Ιησού Χριστό, καθώ ς ο Κύριος έζησε χωρίς αμαρτία, άμωμος ενώ πιον του Θεού και με τη σταυρική θυσία και ανάστασή Του, έδωσε τη δυνατότητα σωτηρίας, σε κάθε άνθρωπο που θα πιστεύει σε Αυτόν.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός στην επίγεια ζωή Του, εξελίχθηκε ηλικιακά όπως κάθε άνθρωπος, αλλά οι σκέψεις και επιθυμίες Του ήταν σύμφωνες με το θέλημα του Πατέρα Θεού και αυτό επιδίωκε να πράττει σε όλη Του την ζωή. Άλλωστε ήταν προφητευμένο για τον Κύριο ότι: ‘θέλει εξέλθει ράβδος εκ του κορμού του Ιεσσαί, και κλάδος θέλει αναβή εκ των ριζώ ν αυτού• και το πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ' αυτόν, πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής και δυνάμεως, πνεύμα γνώ σεως και φόβου του Κυρίου• ’(Ησαΐας, ια΄:1,2).

Υπήρχε λοιπόν πνευματική αύξηση στον άνθρωπο Ιησού Χριστό σε σοφία, ηλικία και χάρη ενώ πιον Θεού και ανθρώ πων όπως μας αναφέρουν το αρχικό εδάφιο και η προφητεία. Επιπλέον όσο αφορά τη σοφία λέμε ότι η σοφία που δίνεται από τον Θεό, που μας την αναφέρει ο απόστολος Ιάκωβος σαν άνωθεν σοφία, έχει τα ακόλουθα γνωρίσματα: «Η άνωθεν όμως σοφία, πρώ τον μεν είναι καθαρά, έπειτα ειρηνική, επιεικής, ευπειθής, πλήρης ελέους και καλώ ν καρπώ ν, αμερόληπτος και ανυπόκριτος. Και ο καρπός της δικαιοσύνης σπείρεται εν ειρήνη υπό των ειρηνοποιώ ν» (Ιακώ βου,γ΄:17-18). Όλες αυτές οι αρετές ήταν φανερές στη ζωή του Κυρίου.

Έχοντας παράδειγμα τον Κύριό μας τον Ιησού Χριστό, θα επισημάνουμε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του τρόπου ζωής Του, τα οποία πρέπει να μιμηθούμε, ώ στε να μπορέσουμε να ολοκληρωθούμε πνευματικά στη παρούσα ζωή μας και να φθάσουμε στην ενότητα της πίστεως και στην επίγνωση του Υιού του Θεού.

Αρχικά αναφέρουμε ότι ο Κύριος σαν παιδί και νέος ήταν υποτασσόμενος στους επίγειους γονείς Του, με την προϋπόθεση, όπως ο ίδιος είχε πει όταν ήταν δώ δεκα ετώ ν, να δίνει προτεραιότητα στα πράγματα του Ουράνιου Πατέρα Του.Έτσι και εμείς σαν παιδιά και νέοι καλούμαστε να εφαρμόσουμε το λόγο του Θεού που μας λέει: «Τα τέκνα, υπακούετε εις τους γονείς σας εν Κυρίω• διότι τούτο είναι

δίκαιον. Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα, ήτις είναι εντολή πρώ τη με επαγγελίαν, διά να γείνη εις σε καλόν και να ήσαι μακροχρόνιος επί της γης»
(Εφεσίους, ς΄:1-3).

Ακόμη λέμε ότι ο Κύριος 'υπετάγη εις τον νόμον, διά να εξαγοράση τους υπό νόμον, διά να λάβωμεν την υιοθεσίαν'
(Γαλάτας,δ΄:4,5). Δηλαδή ο Κύριος εκτέλεσε όλες τις εντολές του νόμου, συμμετείχε στις καθιερωμένες εορτές, στις νηστείες και προσευχές, όπως και στις συνάξεις κάθε Σάββατο στις συναγωγές, κάτω από τις οδηγίες των διδασκάλων του Μωσαϊκού νόμου.

Έτσι και για εμάς σήμερα που βρισκόμαστε στην οικονομία της χάριτος της Καινής Διαθήκης και έχουμε λάβει την υιοθεσία και κατά συνέπεια ανήκουμε στην εκκλησία του Κυρίου, που ονομάζεται 'σώ μα' και 'νύφη' του Ιησού Χριστού, ο λόγος του Θεού αναφέρει: «Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώ ματος του Χριστού, εωσού καταντήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώ σεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώ ματος του Χριστού, διά να μη ήμεθα πλέον νήπιοι, κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με πάντα άνεμον της διδασκαλίας, διά της δολιότητος των ανθρώ πων, διά της πανουργίας εις το μεθοδεύεσθαι την πλάνην, αλλά αληθεύοντες εις την αγάπην να αυξήσωμεν εις αυτόν κατά πάντα, όστις είναι η κεφαλή, ο Χριστός, εξ ου παν το σώ μα συναρμολογούμενον και συνδεόμενον διά πάσης συναφείας των συνεργούντων μελώ ν, κατά την ανάλογον ενέργειαν ενός εκάστου μέρους κάμνει την αύξησιν του σώ ματος προς οικοδομήν εαυτού εν αγάπη»
(Εφεσίους,δ΄:11-16).

Από αυτά τα εδάφια φαίνεται καθαρά ότι κάθε παιδί του Θεού για να αυξηθεί πνευματικά πρέπει αφενός να εκπαιδεύεται από τους ανθρώ πους του Θεού με τις προαναφερθείσες διακονίες και αφετέρου να ενεργεί μέσα στην εκκλησία το επιμέρους έργο που έχει σαν μέλος του σώ ματος του Χριστού.

Γενικά λέμε ότι όπως ο Κύριος Ιησούς ήταν σε συνεχή ενότητα με τον Πατέρα Θεό δια της προσευχής, έτσι και εμείς για να φέρουμε καρπό απαραίτητη είναι η ενότητά μαζί Του, όπως ο ίδιος μας είπε: «Εγώ είμαι η άμπελος, σεις τα κλήματα ο μένων εν εμοί, και εγώ εν αυτώ , ούτος φέρει καρπόν πολύν διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε

ουδέν» (Ι ωάννης, ιε΄:5).

Ο απόστολος Παύλος δίνει συμβουλές στον Τιμόθεο σχετικά με το πώ ς θα προκόβει πνευματικά: « Μηδείς ας μη καταφρονή την νεότητά σου, αλλά γίνου τύπος των πιστώ ν εις λόγον, εις συναναστροφήν, εις αγάπην, εις πνεύμα, εις πίστιν, εις καθαρότητα.Έως να έλθω, καταγίνου εις την ανάγνωσιν, εις την προτροπήν, εις την διδασκαλίαν. Μη αμέλει το χάρισμα το οποίον είναι εν σοι, το οποίο εδόθη εις σε δια προφητείας, μετά επιθέσεως των χειρώ ν του πρεσβυτερίου. Ταύτα μελέτα, εις ταύτα μένε, δια να ήναι φανερά εις πάντας η προκοπή σου. Πρόσεχε εις σεαυτόν και εις την διδακαλίαν επίμενε εις αυτά. Διότι τούτο πράττων, και σεαυτόν θέλεις σώ σει και τους ακούοντάς σε» (Α΄ Τιμόθεον, δ΄:12-16).

Ο δούλος του Θεού έχει ευθύνη να δίνει το καλό παράδειγμα έτσι ο Τιμόθεος που ήταν διδαγμένος από τον απόστολο Παύλο και είχε τη διακονία του ευαγγελιστή(Β΄ Τιμόθεον, δ΄:5), έπρεπε να αποδείξει ότι είναι άνθρωπος του Θεού και να δώ σει το καλό παράδειγμα. Ο αληθινός δούλος του Θεού εφαρμόζει πρώ τος αυτά που διδάσκει, σύμφωνα με το γραμμένο: 'Ο κοπιάζων γεωργός πρέπει πρώ τος να μεταλαμβάνη από των καρπώ ν' (Β΄ Τιμόθεον,β΄:5). Μόνο τότε η προκοπή του θα είναι φανερή στους ειλικρινείς ανθρώ πους και ο ίδιος θα έχει την βεβαίωση μέσα του, ότι ευαρεστεί τον Πατέρα Θεό και φέρνει καρπό για τη δόξα Του.

Ο απόστολος Παύλος γράφει στους Γαλάτες ότι είναι σε ωδίνες μέχρι να μορφωθεί ο Χριστός μέσα τους (Γαλάτας,δ΄:19). Από τα λόγια αυτά φαίνεται ότι υπάρχει διαρκής αγώ νας μέχρι να μορφωθεί ο χαρακτήρας του Χριστού στις καρδιές των παιδιώ ν του Θεού, αλλά και η μεγάλη αγάπη του αποστόλου για τα εν Χριστώ αδέλφια του, που πονάει για την πνευματική τους κατάσταση. Μπορεί να ελέγχει τα αδέλφια του ο απόστολος Παύλος αλλά μέσα στον έλεγχο ενός δούλου του Θεού υπάρχει η αγάπη του Ιησού Χριστού, γεγονός που αποδεικνύεται από το ότι μετά από τον έλεγχο επέρχεται διόρθωση, που εξελίσσεται μετέπειτα σε πνευματική σταθερότητα και αύξηση.

Συνοψίζοντας λέμε ότι ο Κύριος μας σώ ζει όταν Τον επικαλεστούμε και μας προσθέτει στην εκκλησία Του, για να αυξηθούμε πνευματικά και να φέρουμε καρπό. Την πνευματική μας αύξηση θα την κάνει ο Θεός, αλλά το ζητούμενο από τον καθένα μας σαν μέλη της εκκλησίας, είναι το πόσο τρεφόμαστε με την υγιαίνουσα διδασκαλία του λόγου του Θεού, ώ στε να γυμναστούν τα πνευματικά μας αισθητήρια στη

διάκριση του καλού και του κακού και να μη συμβεί να παραμένουμε πνευματικά νήπια, μη μπορώ ντας να δεχθούμε 'στερεά τροφή', ενώ κατά την πνευματική μας ηλικία θα έπρεπε να είμαστε διδάσκαλοι (Α΄ Κορινθίους, γ΄:1-7, Εβραίους, ε΄:11-14).Ένας σύντομος πνευματικός έλεγχος για το κατά πόσο περπατάμε καλά πνευματικά είναι να εξετάσουμε αν όπως τα πρώ τα αδέλφια μας, εμμένουμε στη διδαχή των αποστόλων, στη κοινωνία μετ' αλλήλων, στη κλάση του άρτου και στις προσευχές (Πράξεις,β΄:42).

Η πνευματική προκοπή μας επιτυγχάνεται όταν είμαστε σε ενότητα με τον Κύριο δια της εν Πνεύματι Αγίω προσευχής, πράττοντας τον λόγο Του και εκτελώ ντας το έργο που έχουμε σαν επιμέρους μέλη του σώ ματος του Χριστού, δηλαδή της εκκλησίας, που είναι ο στύλος και το εδραίωμα της αλήθειας(Α΄Τιμόθεον, γ΄:15). Αμήν!